

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження
у справі за конституційною скаргою Гуйвана Петра
Дмитровича щодо відповідності Конституції України
(конституційності) положень частини третьої статті 40
Кодексу законів про працю України**

м. К и ї в
14 травня 2020 року
№ 97-2(I)/2020

Справа № 3-69/2020(139/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого, доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гуйвана Петра Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 40 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Гуйван П.Д. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 24, 43, 46 Конституції України (конституційність) положення частини третьої статті 40 Кодексу

законів про працю України (далі – Кодекс) „в частині заборони звільнення працівника лише у разі, коли він отримав лікарняний листок упродовж робочого часу“.

Відповідно до частини третьої статті 40 Кодексу не допускається звільнення працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу в період його тимчасової непрацездатності (крім звільнення за пунктом 5 цієї статті), а також у період перебування працівника у відпустці; це правило не поширюється на випадок повної ліквідації підприємства, установи, організації.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Гуйвана П.Д. 29 жовтня 2015 року звільнили з посади директора з правової роботи Публічного акціонерного товариства „Полтаваобленерго“ (далі – Товариство) на підставі пунктів 3, 4 частини першої статті 40 Кодексу.

Гуйван П.Д., вважаючи своє звільнення незаконним, звернувся до суду з позовом до Товариства „про визнання дій дискримінаційними, відновлення положення, що існувало до порушення прав, визнання незаконним та скасування наказу, поновлення на роботі, стягнення суми коштів у розмірі заробітної плати за вимушений прогул, відшкодування моральної шкоди“.

Ленінський районний суд міста Полтави рішенням від 30 серпня 2017 року зазначений позов задовольнив частково: визнав незаконним та скасував наказ про звільнення Гуйвана П.Д. у частині підстави для звільнення за пунктом 3 частини першої статті 40 Кодексу, у задоволенні інших позовних вимог – відмовив. Апеляційний суд Полтавської області рішенням від 16 листопада 2017 року частково скасував рішення суду першої інстанції, визнав незаконним та скасував наказ про звільнення Гуйвана П.Д. та поновив його на посаді директора з правової роботи Товариства з 30 жовтня 2015 року. На підставі вказаного судового рішення Гуйван П.Д. був поновлений на роботі.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 18 вересня 2019 року рішення Апеляційного суду Полтавської області від 16 листопада 2017 року скасував, а

рішення Ленінського районного суду міста Полтави від 30 серпня 2017 року залишив у силі.

Гуйван П.Д. стверджує, що оспорювані положення Кодексу „в частині заборони звільнення працівника лише у разі, коли він отримав лікарняний листок упродовж робочого часу“ є дискримінаційними, порушують його конституційні права на працю та соціальний захист. На думку Гуйвана П.Д., положення частини третьої статті 40 Кодексу мають передбачати „будь-яку неможливість звільнення працівника у день його тимчасової непрацездатності“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо неконституційності положень частини третьої статті 40 Кодексу, а дав оцінку остаточному судовому рішенню, ухваленому у його справі, висловив незгоду з позицією Верховного Суду, яка базується на фактичних обставинах справи, а також виклав власне бачення змісту оспорюваних положень Кодексу.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо, зокрема, з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу судових рішень, копії яких долучено до конституційної скарги, вбачається, що постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 18 вересня 2019 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Гуйвана П.Д., набрала законної сили в момент її прийняття. Автор клопотання повторно подав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 11 квітня 2020 року, тобто з порушенням строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Клопотання Гуйвана П.Д. про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги не підлягає задоволенню, адже Гуйван П.Д. пропустив строк подання конституційної скарги не через відсутність у нього повного тексту судового рішення.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гуйвана Петра Дмитровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 40 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**